

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko M. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z/s w W.
o sprostowanie protokołu powypadkowego i ustalenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 marca 2017 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt V Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w L. oddalił apelację J. S. od wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 21 września 2015 r., którym oddalono jego powództwo przeciwko M. Spółce z o.o. w W. o sprostowanie protokołu powypadkowego.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił: 1) obrazę przepisów prawa materialnego przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie: a) „art. 361 § 1 k.p.c. zw. z art. 300 k.p. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, z uwagi na niezbadanie istnienia związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem z dnia 28 marca 2014 r., a warunkami pracy w tym dniu i stanem zdrowia powoda, a także tym czy został prawidłowo skierowany do tego rodzaju pracy”; b) art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych przez uznanie,

że przedmiotowe zdarzenie nie było wypadkiem przy pracy, podczas gdy powód, jak wynika z dokumentacji medycznej, doznał udaru mózgu, którego przyczyną była praca w niewłaściwych warunkach, a nadto jego stan zdrowia nie pozwalał na pracę w takich warunkach; 2) przepisów prawa procesowego, tj. art. 217 § 1 w związku z art. 227 § 1 k.p.c. przez nieuwzględnienie wniosku dowodowego w przedmiocie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego lekarza z zakresu medycyny pracy oraz z opinii innego neurologa.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością, gdyż Sąd drugiej instancji, „pomimo przytoczenia ugruntowanego poglądu w orzecznictwie, iż dopuszczenie do wykonywania obowiązków zawodowych osoby dotkniętej schorzeniami samoistnymi, które w konkretnym dniu czyniło ją niezdolną do pracy, jak i dopuszczenie do pracy pracownika bez aktualnych badań lekarskich lub na podstawie oczywiście błędnego orzeczenia lekarskiego o zdolności do pracy na danym stanowisku - może stanowić zewnętrzną przyczynę wypadku polegającą na gwałtownym pogorszeniu stanu zdrowia poszkodowanego w czasie świadczenia pracy - nie dopuścił dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy na tę okoliczność (...) pomimo tego, że opinia na podstawie której orzekał Sąd Rejonowy - tj. opinia biegłej neurolog - stwierdzała jedynie, iż nie było możliwości w czasie badania powoda w zakresie zdolności do pracy - wykryć schorzenia powoda, a tym samym wystawić prawidłowego orzeczenia lekarskiego”. W ocenie skarżącego, oparcie się przez Sądy obu instancji na „niezpełnej” opinii biegłego z zakresu neurologii, pominięcie zaświadczeń lekarskich znajdujących się w aktach sprawy, do których powinien odnieść się biegły z zakresu medycyny pracy oraz „wywody dotyczące możliwości wyprowadzenia różnych wniosków danego materiału dowodowego odnośnie oceny Sądu Rejonowego przez pryzmat art. 233 KPC” jest „bulwersujące z punktu widzenia zasad współżycia społecznego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego,

kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność, gdyż nie tylko nie wykazuje, że ewentualne naruszenie przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa stanowi wprost o wadliwości zaskarżonego wyroku, ale nawet przepisów tych nie wskazuje. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie takich okoliczności w podstawach kasacyjnych oraz ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie. Należy tylko zauważyć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż za zewnętrzną przyczynę wypadku może być uznane dopuszczenie pracownika do pracy dla niego przeciwwskazanej wówczas, gdy aktualnego zaświadczenia lekarskiego o zdolności pracownika do pracy na określonym stanowisku w ogóle nie było albo zawierało ono oczywiście błędną ocenę zdolności do wykonywania pracy i gdy błąd ten mógł być łatwo dostrzeżony przez pracodawcę, a więc pod warunkiem, że pracodawca miał świadomość takiej sytuacji (por. np. wyrok z dnia 18 marca 2015 r., I PK 162/14, LEX nr 1678949 i powołane w nim orzeczenia).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.